

C.M. van den Berg-Akkerman

Soms gaat het toch anders

SOMS GAAT HET TOCH ANDERS

C. M. van den Berg-Akkerman

SOMS GAAT HET TOCH ANDERS

Met tekeningen van Tiny van Asselt

Tweede druk

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

ISBN 90 266 0139 5

1. Karin en Noortje

Ze zaten met z'n drieën rond de tafel. Mevrouw Van Galen en haar twee dochters Karin en Noortje. En zoals gewoonlijk had Noortje het hoogste woord. Natuurlijk had zij weer wat bijzonders beleefd op school. Over kleine voorvallen wist zij, met haar uitbundige aard, hele verhalen op te dissen.

Karin, veel rustiger van aard, luisterde vermaakt naar haar zusje. Ze was anderhalfjaar ouder dan Noortje, maar een groter contrast dan tussen die twee kon haast niet bestaan. Ze wisten het allebei en hadden er dikwijls pret om. Ze hielden dolveel van elkaar.

Mevrouw Van Galen was heel gelukkig met haar twee meisjes. Het had lang geduurd voordat ze Karin kreeg, haar eerste, en toen daarna Noortje nog! O, ze waren beiden met grote vreugde ontvangen.

Toen ze klein waren, speelden ze altijd met elkaar, en het bleek al heel gauw dat Noortje de vinnigste was. Het gebeurde vaak dat ze iets uit Karins hand trok, een pop of een stukje speelgoed dat ze plotseling hebben wilde. Karin gaf het dan meestal en pakte zelf iets anders. Dat deed ze niet omdat zij zo'n doetje was, maar ze kon haar zusje niets weigeren. Ze was goedig van aard en gaf gemakkelijk iets over.

Als haar moeder in de kamer was en Noortje zo bezig zag, dan zei ze er iets van. Ze vond het niet goed dat Karin haar liet begaan en haar zo vaak haar zin gaf. Noortje hoefde zo'n haantje de voorste niet te zijn. Maar ze kon niet verhinderen dat Noortje het wás. Ze was een vlot knap meisje, met een paar vrolijke ondeugende ogen.

Karin viel niet zo op, ze had iets dromerigs, keek soms net of ze ergens anders aan dacht. Dat was ook wel vaak zo; ze kon heel dikwijls afwezig zijn. Ze was dol op lezen en op muziek. Voor haar laatste verjaardag had ze een verlanglijstje mogen maken. Ze verlangde maar één ding: een gitaar. Tien keer had ze onder elkaar geschreven: een gitaar, tot groot vermaak van haar ouders. Maar ze had hem gekregen en was er dol gelukkig mee. En nu maar oefenen en grepen leren en erbij zingen, dat was haar lust en haar leven.

'Zeg Karin, wat ga jij vanmiddag doen?' vroeg Noortje opeens.

'Dat weet ik nog niet', antwoordde Karin ontwijkend.

'Ik ga buiten spelen; doe je mee?'

Karin gaf niet meteen antwoord, maar voor ze iets zei, kwam haar moeder ertussen:

'Ik heb voor jullie allebei eerst iets te doen. Ik heb het druk, want er ligt een heleboel naaiwerk dat af moet. Noortje wast af in de keuken en Karin moet straks een paar boodschappen voor me doen.

'Hè bah mam, waarom moet ik die snertafwas doen? Daar heb ik helemaal geen zin in', mopperde Noortje.

'Dan doe je het maar zonder zin', zei haar moeder droog. 'Dan gaat het ook wel. Karin moet een paar brieven posten, en een pak wegbrengen.'

'Laat mij dat doen, mam, dat doe ik veel liever dan afwassen', riep Noortje. 'Het kan Karin toch niets schelen!'

'Best mogelijk, maar ik verdeel de taken, Noortje!'

' 't Kan mij niets schelen, mam', kwam Karin toch nog tussenbeide.

'Weet ik, maar 't blijft zoals ik gezegd heb', besloot haar moeder.

Nadat ze gedankt hadden, stonden ze van tafel op. Noortje begon af te ruimen en de boel naar de keuken te dragen. Ze wilde zo gauw mogelijk klaar zijn, dan kon ze fijn naar buiten om te spelen met de meisjes uit de straat. Ze zouden de hele middag weer pret hebben, want ze waren vrij van school.

Karin liep achter haar moeder aan. Ze was benieuwd waar ze haar heen zou sturen. Er lagen twee brieven op de naaitafel; die moest ze natuurlijk posten. Ze pakte ze op en zag dat er geen postzegels op zaten. Het waren dikke brieven. Karin las de adressen; de ene moest helemaal naar Canada. Daar woonde sinds kort een tante. De andere was bestemd voor een kantoor. Noortje rammelde in de keuken met de vorken en messen. De afwas was dikwijls groot, omdat er ook serviesgoed van 's morgens stond en de avond tevoren. Moeder deed 's morgens vaak vrijwilligerswerk en moest dan al vroeg de deur uit. Ze was vroeger verpleegster geweest, en als het nodig was, hielp ze de wijkzuster.

Moeder kwam binnen met een tamelijk groot pak en legde dat even op een stoel.

'Luister eens Karin', zei ze ernstig. 'Je moet niet altijd voor Noortje in de bres springen. Je geeft haar veel te vaak haar zin; dat is niet goed. Als ik haar iets opdraag, dan heeft ze maar te doen wat ik zeg, en ze kán het best!'

'Weet ik wel, mam, maar ik ben toch de oudste.'

'Dat betekent niet dat je altijd naar haar pijpen moet dansen. Ze is zelf bijdehand genoeg, dat hoeft ik je niet te vertellen.'

Karin knikte en lachte alleen maar.

'Zo! En nu die brieven, daar moet je mee naar het postkantoor. Ik weet niet hoeveel port erop moet; vraag dat aan het loket, en dan post je meteen die andere. 't Gaat vooral om die brief naar het buitenland.'

'En waar moet dat pak heen?'

'Dat moet je wegbrengen naar Elim. Dat is een vereniging die gedragen kleding opstuurt naar het buitenland, voor vluchtelingen of de Derde Wereld. Ze vroegen speciaal om kinderkleding, en in het pak zitten wat kleren van jou en Noortje die te klein geworden zijn. Hier is het adres: Zomerstraat 124. Doe het in je portemonnee, dan verlies je het niet, Karin.'

'Ja mam. Helpt u even met opbinden?'

'Natuurlijk. Pak je fiets alvast maar; ik kom.'

Karin liep naar buiten en vlak achter haar kwam haar moeder met het pak. Ze legde het op de bagagedrager en haalde de snelbinders erover heen.

'Zo, dat ligt vast, dat zal er niet afrollen. Tot straks, Karin', groette haar moeder. Ze keek haar na tot Karin de straat uit was. Toen pas keerde ze in huis terug door de keuken.

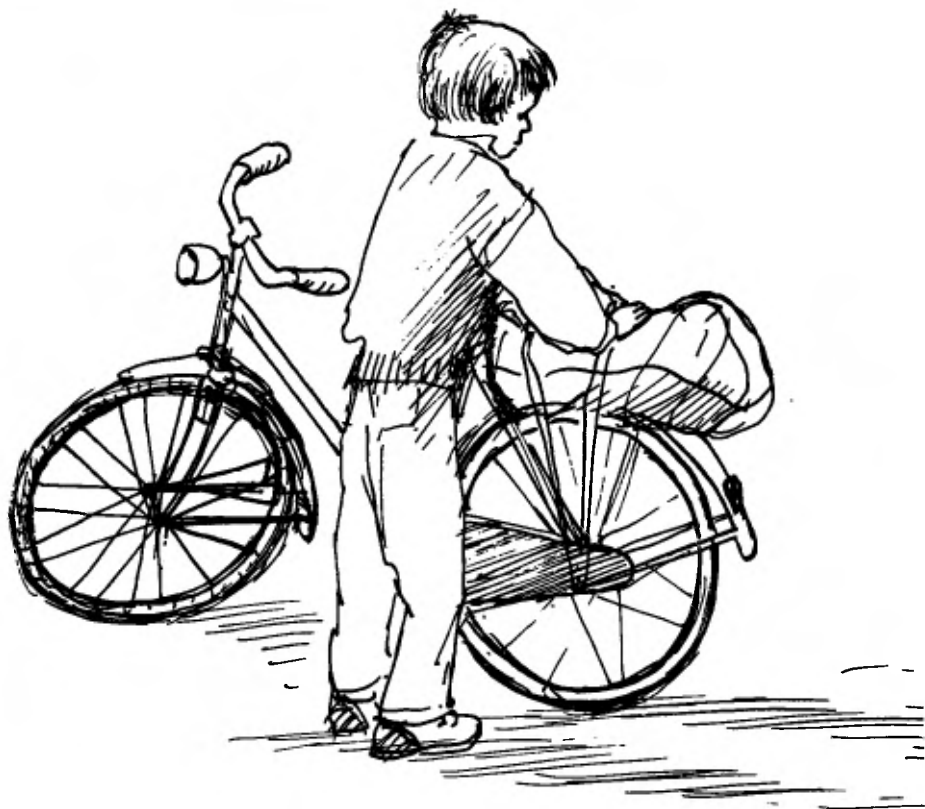
'En, hoe maakt mijn jongste dochter het hier?' vroeg ze vrolijk plagend.

'Niks aan de hand hoor; 'k ben al haast klaar', pochte Noortje trots.

'Wist ik toch wel; zo'n flinke meid zal zo'n beetje afwas niet aankunnen, kom nou!'

'Beetje?' riep Noortje verontwaardigd. 'Het was een heleboel en dat wist u best!'

'Nou én? Laat je handjes maar wapperen, dan word je een flinke meid', lachte haar moeder.

'Hodeladerie joh!' schalde Noortje opeens luidruchtig. Mevrouw Van Galen liep glimlachend naar de kamer. Die Noortje, dat was me er toch eentje. Ze hield van allebei haar dochters evenveel, maar wat waren ze verschillend. Altijd werden daar opmerkingen over gemaakt. Dat begon al toen Noortje nog in de kinderwagen lag. Zij trok de meeste aandacht. 'Zijn dat zusjes?' konden de mensen verwonderd vragen. 'Die lijken echt niets op elkaar', kwam er dan steevast achter. Hinderlijk soms. 'Wat een schatje', zeiden ze als ze naar Noortje keken. Tegen Karin werd dan ook gauw nog iets liefs gezegd. Die stond er onverstoorbaar bij; ze scheen nooit jaloers. Ze was blij met haar zusje en gewend dat ze haar meer aanhaalden. Toen ze groter werden, herhaalde zich telkens deze malle vraag. Noortje kreeg er grote pret om en ze antwoordde snibbig: 'Ja,

we zijn zusjes en we lijken niks op elkaar, lekker lekker!' Vol ondeugende pret gierden ze het dan samen uit. Karin zou zelf nooit zo geantwoord hebben. Het lag haar niet, maar pret had ze er wel om. Ze wist heel goed dat Noortje knapper was en mooier haar had, dat zag ze wel in de spiegel. Dat dunne fletse haar van haar wou niet zo erg groeien. Daar was niet veel mee te beginnen, en ze had ook een erg alleedaags gezichtje. Het was geen wonder dat Noortje altijd de aandacht trok. Karin scheen dat haast vanzelfsprekend te vinden. Maar toch, wat had ze lieve ogen, ze waren grijsblauw. Er straalde een goedheid uit, die ontroerde. Ze kon heel stil zitten en dromerig naar buiten staren. Vroeg je dan aan haar of er iets was, dan zei ze verlegen: 'Nee hoor, ik denk zomaar wat.'

Op een dag had Karin gezegd: 'Mam, ik ga verhaaltjes opschrijven, en later als ik groot ben, dan eh, dan ga ik boeken schrijven. Ik weet nu al een heleboel verhaaltjes!'

'Uit boeken zeker!' had Noortje geroepen.

'Nee, zelf verzonnen', zei Karin eenvoudig.

'Vertel er dan es een?'

'Vanavond in bed, als 't donker is misschien', beloofde Karin. Ze had haar wel eens bezig gehoord, zonder dat ze het wist. Vertellen kon ze, maar Noortje viel erbij in slaap, had ze gemerkt. Dan zweeg Karin vanzelf en was het spoedig helemaal stil. Ja, die Karin was zo anders dan Noortje. Die leek alleen maar de vrolijke robbedoes, maar zo was het toch niet!

Zo peinzend over haar twee dochters, had mevrouw Van Galen haar naaiwerk opgepakt. Ze had nog een heleboel te doen en ze wilde nu maar vlug aan de gang gaan.

2. Diezelfde middag

Karin fietste op haar gemak naar het postkantoor. Ze zette haar fiets in het rek, deed hem op slot en ging naar binnen. Toen ze aan de beurt was, gaf ze de brieven aan de lokettiste; die legde ze op de weegschaal en zei tegen haar hoeveel ze betalen moest.

Karin legde het geld neer en vertrok.

Ziezo, dat was vast klaar. En nu naar de Zomerstraat. Het pak zat nog stevig op de bagagedrager; haar snelbinders waren nog prima. Ze fietste flink door en kwam al gauw in de Zomerstraat aan. Zoeken hoefde ze niet, want het gebouw waar Elim boven stond, was zo te zien. Er liepen trouwens meer mensen met zakken naar binnen. Karin sjarde het pak onder de binders vandaan en liep achter de anderen naar binnen.

In de hal stond een aardige mevrouw: 'Zo, kom jij ook wat brengen?' vroeg ze Karin. 'Leg je pak met kleren maar bij al het andere. En, bedankt hoor!'

'Er is veel, hè?' zei Karin, die even bleef staan kijken.

'Gelukkig wel. We kunnen heel wat gebruiken; er is zoveel nodig voor al die mensen die hun kinderen geen nieuwe kleren kunnen geven.'

'Is het voor vluchtelingen?' vroeg Karin nieuwsgierig.

'Ja, en ook voor arme mensen en kinderen ver weg, waar een aardbeving geweest is. Daar heb je toch wel eens wat van gehoord? Die hebben vaak niets meer, en daar moeten wij veel voor doen, hè. Dat begrijp je zeker wel', vertelde de mevrouw.

Karin knikte; ze liep langzaam weer naar buiten. Natuurlijk wist ze wel van al die rampen, uit de krant en van het journaal, en van school als de meester er iets over vertelde. Dat was allemaal heel erg, en zij waren toch maar rijk. Ze hadden alles: eten elke dag zoveel je lustte en een mooi huis... en altijd nieuwe kleren... Soms moest Noortje een jack van haar dragen en dat vond ze nooit leuk. En die kinderen waren blij met gedragen goed, enne... ze kregen weinig eten, soms maar één keer per dag.

Karin zuchtte. Eigenlijk moesten alle mensen op de wereld even rijk zijn, dacht ze. Iedereen moest in elk geval elke dag genoeg kunnen eten.

De meester had op school verteld van de spijziging van vijfduizend mensen. Dat was een verhaal uit de Bijbel. Op een dag zaten al die mensen naar Jezus te luisteren op een berg. Het werd laat en ze kregen honger. Toen bracht een kleine jongen vijf broden en twee visjes bij Hem; en toen Jezus ze gezegend had, begon Hij het brood te breken en uit te delen. En toen kwam er steeds meer. En al die mensen kregen brood en vis; en er bleef zelfs nog over. Dat was een wonder! Stel je voor dat zo'n won-

der nog eens gebeuren kon in zo'n arm land; dat zou geweldig zijn! Maar was er op de wereld dan geen eten genoeg, moesten die mensen echt honger lijden? Karin piekerde daarover en lette niet op het verkeer.

'Uitkijken, uilskuiken!' riep opeens een jongen met een motorfiets, die vlak langs haar reed.

Ze schrok zich een aap en ging gauw aan de rechterkant van de weg rijden. Ze was nu dicht bij huis en reed de straat in, waar ze woonde.

Noortje speelde met de buurkinderen, op haar eigen lawaaijerige manier. Ze zag Karin toch aankomen.

'Doe je mee', riep ze haar onmiddellijk toe.

'Nee, 'k heb geen zin', zei Karin kort.

'Waarom niet?' vroeg Noortje dwingend.

'Omdat ik geen zin heb', herhaalde Karin.

'Dan moet je het zelf maar weten', baasde Noortje verder.

'Kom, we gaan weer beginnen!' riep ze tegen de andere meisjes.

Karin bleef staan en keek toe hoe Noortje de rollen verdeelde.

'Jij bent de wolf en jij de herder, en jullie zijn de schapjes.

Vooruit, ga daar staan', commandeerde ze.

Even later zongen ze al:

Herder, herder laat je schapjes gaan!

Ik durf niet!

Voor wie niet?

Voor de boze weerwolf niet.

De boze weerwolf zit gevangen

tussen twee ijzeren stangen

tussen de zon en de maan:

Herder, herder laat je schapjes gaan!

En dan vlogen de meisjes over en weer en werden soms gevangen door de wolf. Het was een wild spelletje, dat toch dol veel pret gaf. Noortje hield van die wilde spelletjes. Karin niet, ze had er een hekel aan.

Nadat ze een poosje gekeken had naar het gegil en gelach, ging Karin achterom de tuin in. Ze zette haar fiets weg en bleef opnieuw even staan om naar de rozen te kijken. Prachtig waren ze, vooral als ze half uitkwamen. Haar vader was een liefhebber van rozen, daarom stonden er zoveel in de tuin. Mooi was die

goudgele theeroos en dan die donkerrode daar tegen de heining. Bloemen houden van mensen, zongen ze in de reclame. Karin lachte in zichzelf. Nee, verbeterde ze: mensen houden van bloemen! Zij, vader en moeder, en eigenlijk iedereen wel. Ze ging naar binnen, en vond haar moeder druk bezig met haar naaiwerk. 'Zo, ben je daar weer; is alles goed gegaan?' vroeg moeder.

'Ja mam, 'k heb nog geld terug.'

'Prima, leg de portemonnee maar op tafel. Ik bekijk het straks wel', zei ze, terwijl ze de machine weer verder liet snorren.

Nu ben ik klaar, wist Karin. Nu kon ze fijn gaan zitten lezen en straks weer met de gitaar oefenen. Maar eerst een poos wegduiken in dat mooie boek, dat ze meegenomen had uit de bibliotheek. Het was een spannend verhaal, waar ze al gauw helemaal in verdiept was. Weggedoken in een hoek van de serre, hoorde ze niet eens de bel overgaan. Pas toen tante Carolien met veel luidruchtige drukte de kamer binnenkwam, keek ze even op.

3. Tante Carolien

Ze had een heleboel te vertellen, tante Carolien, en ze was zo blij, zo uitgelaten, dat Karin wel luisteren moest.

'Nu kunnen we eindelijk trouwen, Magda,' riep ze vrolijk.

'Dat is goed nieuws en fijn voor je, Carolien! Je hebt genoeg geduld gehad, nu Anton langer wegbleef dan je dacht. Wanneer arriveert hij?'

'Morgen! Hè hè, en dan krijgt hij een poos verlof. We waren al in ondertrouw; alles is klaar en over twee weken trouwen we. Ik moest het je vertellen, Magda. Toen ik het bericht kreeg, had ik wel dadelijk naar je toe willen rennen. Maar ik moest eerst m'n werk afmaken op school. 'k Ben zo gelukkig, zo blij; 'k zou het wel aan iedereen willen vertellen.'

'Echt iets voor jou. Maar ik begrijp het en alles is geregeld, zei je?'

'Nou ja, alles, bijna alles. Morgen ga ik Anton van boord halen in Rotterdam; ik verheug me er geweldig op.'

Moeder lachte: 'Denk erom, je wordt de vrouw van een zeeman;

je zult nog wel vaker geduld moeten hebben, als Anton lang weg is.'

'Weet ik, als we maar eenmaal getrouwd zijn... En dan, het thuiskomen is altijd weer een feest, dan heb je het fijn met elkaar. Dat weet ik van Joep; haar vader is kapitein. Gezellig was het daar, als die man thuis was.'

Karin kon niet laten te luisteren. Moeder en tante wisten niet dat ze in de serre zat. Zo meteen zou ze naar binnen gaan om te groeten. Ze hield van haar tante. Het was moeders jongste zus, die altijd leuk met hen speelde. Ze was kleuteronderwijzeres, een vlot type. Moeder was ook erg op haar gesteld. Karin probeerde weer te lezen, maar haar nieuwsgierigheid won het; ze kon haar aandacht er niet meer bijhouden.

'En nu wil ik dat Noortje mijn bruidsmisje wordt', hoorde ze tante Carolien zeggen.

'Waarom vraag je Karin niet; zij is toch de oudste?' zei haar moeder.

'Wat doet dat er toe, ik heb liever Noortje.'

'Neem ze dan allebei; dat kan toch ook?'

'Nee, dat kan niet, want een neefje van Anton mag bruidsjonkertje zijn. Zo'n klein stel samen, dat vind ik genoeg, Magda.'

'Toch had ik liever dat je Karin nam. 't Is altijd maar Noortje, en Karin is zo'n lieve meid', pleitte haar moeder.

'Heus, ik houd net zoveel van Karin, dat weet je best. Maar je weet zelf ook wel dat Noortje een veel mooier figuurtje heeft en zo'n schattige toet; ze zal een beeldschoon bruidsmisje zijn!' zei tante Carolien enthousiast.

'Toch doet het me pijn, om Karin. Je moet er maar helemaal vanaf zien Carolien, dat lijkt me beter', zei haar moeder nog.

'Dat is toch te gek', viel tante Carolien uit. 'Je dochters kunnen heus niet altijd alles samen doen. Karin zal ook wel eens een pretje hebben. En bovendien gunt ze haar zusje die rol wel, dat weet ik zeker. Karin zal het best vinden. Je overdrijft; ze mag meekomen met jullie op het feest en er toch bij zijn en alles meemaken.'

'Er is geen sprake van gunnen of niet gunnen, maar het hindert me om Karin. Noortje wordt toch altijd al voorgetrokken.'

'Jij ziet dat zo, maar je weet dat Karin erg veel van Noortje houdt. Ze zal trots op haar zusje zijn!' hield tante Carolien vol.

Karin zat doodstil in de serre. Ze had geen luistervink willen spelen, door willen gaan met lezen en straks thee gaan drinken. Maar nu? Ze wilde zich niet laten zien; ze hoefden niet te weten dat ze alles gehoord had... Natuurlijk koos tante Noortje, die wás immers veel leuker om te zien, dat wist ze zelf ook best. Zij was maar een spichtig mager kind, ze viel nooit op. Zij was het lelijke eendje. Met haar dunne steile haar was niks te beginnen, en verder was ze ook geen schoonheid...

Toch deed het een beetje verdriet; eerst had ze het nooit zo gemerkt dat iedereen naar Noortje keek, omdat die de kleinste was. Maar langzamerhand was het tot haar doorgedrongen dat de mensen Noortje aantrekkelijker vonden.

Was ze nu jaloers? O nee, dat wilde ze niet zijn, ze gunde haar zusje alles, omdat ze erg veel van haar hield. 't Is wel goed zo, dacht ze stil. Als ze met vader en moeder mee mocht naar de trouwpartij, dan was ze tevreden. Dat zal ze straks vast tegen moeder zeggen.

Door deze gedachten had ze het gesprek tussen tante en moeder niet meer gevolgd. Ze merkte opeens dat tante wegging; haar moeder liep mee naar de voordeur en had nog wat te praten in de gang. Daarna kwam ze in de kamer terug en begon haar naaiwerk op te ruimen. Ze liep van de kamer naar de serre en schrok toen ze Karin daar zag zitten.

'Zo, zat jij hier; ik dacht dat je buiten speelde', zei ze.

'Ik... ik lees liever', zei Karin verlegen.

'Was je hier al die tijd al?'

'Ja mam, u hebt tante Carolien op bezoek gehad, hè?'

'Dan heb je natuurlijk het hele gesprek gehoord, tussen tante en mij, is 't niet?' vroeg ze verder, terwijl ze dichterbij Karin toe kwam. Karin knikte en kreeg een kleur: 'Ik kon het niet helpen, want ik zat hier al toen tante binnenkwam. Maar mam, 't geeft heus niet hoor, dat Noortje bruidsmeisje wezen mag en ik niet. Tante is toch vrij wie ze kiezen wil. En... en Noortje is er toch... toch veel beter ge... geschikt voor.'

Het laatste kwam er hakkend uit, net of ze naar de juiste woorden zoeken moest.

'Je bent een schat, Karin, je weet hoeveel ik van je hou. Het is flink van je dat je het zo opvat', zei moeder.

Karin sloeg spontaan haar arm om moeder heen en gaf haar een kus.

'De mensen kijken altijd naar Noortje, en mam... ze is toch ook leuk om te zien, dat weet ik net zo goed. Ik ben maar een dunne spillebeen', probeerde ze grappig te zeggen.

'Ik wil niet dat je zo praat, Karin. Mensen kijken altijd naar de buitenkant en dat is dom. Voor God en voor ons zijn Noortje en jij precies gelijk, begrijp je?'

'Weet ik wel... Maar 't is fijn als je knap bent en mooi haar hebt en iedereen graag naar je kijkt, mam.'

'O ja, dat ontken ik niet. Maar het echt goede en mooie zit diep in een mens. 't Komt erop aan hoe je hart is; en meisje-lief, je ogen verraden wie je bent. Noortje is een spontaan goed kind; anders dan jij, dat is waar. Maar we houden van elkaar zoals we zijn. Jij gunt Noortje dit pretje wel, dat weet ik. Is het niet zo?'

'Maar natuurlijk mam, ik ben echt niet jaloers. 'k Geloof dat ik niet eens bruidsmisje zou willen zijn. Nee heus niet; Noortje is daar veel meer geschikt voor.'

'Dan is het goed, en Karin, vergeet niet wat ik gezegd heb: jullie zijn voor ons gelijk, we houden echt evenveel van jullie. Maar dat wist je gelukkig wel; daar heb je toch zeker nooit aan getwijfeld?'

'O nee mam, dat is echt nog nooit in me opgekomen', bekende Karin verlegen.

'Gelukkig. Weet je wat, vertel jij het Noortje straks maar, als ze thuis komt. Dat zal zo lang niet meer duren, want het loopt tegen etenstijd.'

Ze gaf Karin nog vluchtig een kus en liep daarna door naar de keuken om aan de avondmaaltijd te beginnen.

Karin zat weer alleen. Een geluksgevoel doorstroomde haar. Het was immers allemaal niet belangrijk, ze was gewoon blij. Ze had immers alles, en zoveel kinderen op de wereld hadden zowat niets, niet eens genoeg te eten. Er was zoveel akeligs op de wereld, daar had ze vanmiddag ook nog aan gedacht. Ze vergat niet gauw iets, o nee!

Toen ze na een tijdje Noortje in de tuin hoorde, stond ze op.

'Kom es, ik moet je wat vertellen. 'k Heb een reuze nieuwtje voor je, Noor', riep ze.

'Ja, dat zal wel', riep Noortje smalend.

'Heus, echt waar! Tante Carolien gaat trouwen, en...'

'Nou, wat én?'

'Jij mag haar bruidsmisje zijn!'

'Te gek, te gek, wanneer, wanneer?'

'Over twee weken al.'

'Hoy hoy, dan wordt het feest, hoy! Is 't echt waar?'

'Vraag het moeder maar', zei Karin lachend.

Noortje gooide de keukendeur open: 'Is 't waar wat Karin zegt', hijgde ze ademloos.

'Helemaal. Tante was vanmiddag hier met het nieuws. Oom Anton wordt morgen verwacht, en dan trouwen ze over twee weken.'

'En zei ze dat ik...'

'Ja, ze zei dat jij bruidsmisje mag zijn.'

'Joepie! En... en Karin?' wilde Noortje weten.

'Nee, Karin niet. Jij alleen, en een neefje van oom Anton mag bruidsjonkertje zijn, jullie samen dus. Maar Karin komt op het feest natuurlijk met vader en moeder mee.'

'O, gelukkig', zei Nora opgelucht. 'Ik zou het niet fijn vinden als Karin er niet bij was. Want ziet u mam, zij is mijn echte enige zus, dat wil ik maar zeggen', knikte ze voldaan.

Karin hoorde het, een paar tranen sprongen in haar ogen. Ze veegde ze haastig weg, want niemand hoefde dat te zien. Zij hield van Noortje, en Noortje hield van haar, ook al waren ze nog zo verschillend. Dat stond vast, het was haar zusje.

4. Noortje in de wolken

Ja, zo was Noortje. Vol van haarzelf, maar Karin moest er bij zijn. Dat zij uitgekozen was om bruidsmisje te zijn, nam ze als iets vanzelfsprekends, daar dacht ze niet verder over na. Uitgelaten van pret, maakte ze een lichtsprong, greep Karin rond haar middel en slierde haar mee in de rondte. Ze was een en al vrolijkheid en geestdrift.

'Mam, je moet me er alles van vertellen', riep ze.

'Wat wil je weten, juffrouw Wildzang?'

'Of ik een lange jurk krijg en een kransje in m'n haar en witte schoenen en...'

'Ja ja, stop maar, stop maar, wacht tot tante Carolien zelf komt. Die zal het je wel vertellen. Ik weet ook alles nog niet hoor! Karin, dek jij de tafel?'

'Ja mam; daar is vader al, 'k hoor de sleutel in de voordeur', riep Karin vanuit de kamer.

'Dan ga ik dadelijk naar hem toe', zei Noortje.

Spontaan vloog ze op haar vader af, sloeg haar armen om z'n nek en begon te vertellen wat ze zelf nog maar pas wist. Ze ratelde alles doorelkaar, zodat haar vader zich kalmpjes los maakte en haar opzij duwde.

'Mag ik misschien eerst even binnenkomen en mamma groeten?' vroeg hij lachend.

'Wat hoor ik van Noortje, gaat Carolien trouwen?' vroeg hij aan zijn vrouw.

'Ja, morgen komt Anton terug van z'n lange zeereis, en je weet dat het wachten daar op was. Carolien was vanmiddag hier.'

'Zie je wel paps en... en ik mag bruidsmeisje zijn!' kwam Noortje er weer tussen.

'Zo, dus jij mag de sleep vasthouden! En Karin? Moet zij ook meelopen in de stoet?'

'Nee, ik alleen, en een neefje van oom Anton!'

'Sinds wanneer heet jij Karin?' vroeg haar vader. 'Jij hoeft niet voor haar te antwoorden; dat kan je zus zelf wel.'

'Laat 'r maar', zei Karin vergeeiend.

'Nee, om den drommel niet! Ben jij ook uitgenodigd?'

'Ja pappa, maar tante wil één bruidsmeisje. Ik geef er niet om hoor. 't Is net wat voor Noortje', zei Karin gewoon.

'Is dat wel waar? Kom es hier, Karin.'

Ze liep naar hem toe, haar vader legde z'n handen om haar gezichtje.

'Kijk me es aan, meisje; ben je echt niet teleurgesteld omdat jij de slip niet ophouden mag?' probeerde haar vader te grappen.

'Nee, heus niet paps', antwoordde Karin toch blozend. 'Ik gun het Noortje wel en ik mag immers ook mee naar het feest, die dag.'

'Ziet u wel pappa, dat Karin er niets om geeft', flapte Noortje er onmiddellijk uit. 'Als tante mij toch gevraagd heeft...'

'Goed, dat weten we nu wel; aan tafel, vooruit', commandeerde haar moeder.

'En nu even je mondje dicht, begrepen? We gaan niet veertien dagen lang over dat trouwfeest praten. Er zijn ook nog andere belangrijke dingen in de wereld, Noortje, en je moet ook eens leren luisteren', zei haar vader rustig.

'Doe ik toch? Anders zou ik niks weten', antwoordde Noortje gevat. 'Ik ben zo'n juffrouw Klessebes niet.'

'Juffrouw Rammeluit misschien dan', zei haar vader plagend.

'Maar nu in alle ernst: mondje dicht voorlopig.'

Noortje trok een grappig gezicht tegen Karin, maar bepaalde zich verder bij het eten, dat haar uitstekend smaakte.

Dat wordt straks nog dolle pret op de slaapkamer, dacht Karin. Maar tijdens de maaltijd hield Noortje verder haar gemak.

Na het eten nam vader de Bijbel. Hij las daar iedere dag een gedeelte uit voor. Vandaag was het een Psalm, die ging over God, die de Schepper van hemel en aarde is.

Karin luisterde aandachtig; niet altijd begreep ze alles wat vader las; het was soms heel moeilijk. Maar van de schepping wist ze alles: zon, maan en de sterren, de vissen en de vogels en alle dieren, het was alles tot leven geroepen door God.

En de mensen? Die had God bijna gemaakt als Hijzelf, en ze mochten zorgen voor alles wat God op aarde gegeven had. Hij had het hen toevertrouwd, het was een opdracht...

Nadat ze gedankt hadden, bleef Karin nog even aan tafel zitten.

'Wat gaat er in dat hoofdje om?' vroeg haar vader zachtjes.

Karin keek hem peinzend aan. 'De meester op school heeft verteld van de zure regen en het vuile water, dat dat allemaal zo slecht is voor de dieren... Enne vader, dat is toch wel erg allemaal, hè?'

'Ja Karin, zo heeft God het niet bedoeld. De mensen zorgen slecht voor de grote wereldduin van God. Maar daar moet jij niet teveel over piekeren hoor', antwoordde haar vader.

'Waarom niet?' vroeg ze weifelend.

'Het zijn heel grote problemen, Karin, waar oudere mensen zelfs geen raad mee weten, maar waar wel aan gewerkt wordt.'

Karin stond op. Vader had natuurlijk gelijk, maar zij moest altijd aan zoveel dingen denken, net als vanmiddag, toen ze die kleren wegbracht. Dan dacht ze meteen aan die arme kinderen, die haast niet te eten hadden. Ze liep naar de keuken om haar moeder te helpen en de borden af te drogen. Het was vanavond nu eenmaal haar beurt.

Later zat ze even bij de televisie te kijken naar een tekenfilmpje. Ze vroeg zich af waar Noortje was. Anders kwam ze er ook altijd bij. Ja, waar was Noortje?

Die was naar boven gegaan. Ze had zin om iets mals te doen. Ze rommelde in de klerenkast van haar moeder; daar vond ze een lichtblauwe japon. Ze trok hem aan; hij sleepte over de grond, maar daar wist ze wel raad op. Ze knoopte de ceintuur stijf om haar middel en haalde de rok op. Nu was het een prachtige lange jurk. Ze pakte een sjaal, dat moest de sluier worden. Met een paar klemmetjes zette ze hem vast in haar krullen. 'Net echt', juichte ze in haar eentje voor de spiegel.

Nu naar beneden. Voorzichtig, om niet te vallen, liep ze de trap af. Met een zwaai wierp ze de kamerdeur open:

'Daar komt de bruid, daar komt de bruid!' zong ze vrolijk.

'Die malle Noortje toch!' riep haar moeder lachend.

'Helemaal in de gloria', grinnikte haar vader.

Karin lachte mee; ze stond op, pakte een bloem uit de vaas die op tafel stond en stopte die tussen de sluiër. 'Bloemen horen er bij, en nu is het helemaal echt.'

Ze moesten er allebei om lachen. Ze konden niet ophouden met dwaas doen.

'Die is gewoon door het doller heen', zei vader, nadat ze een poos pret hadden gemaakt.

'Dat geloof ik ook', zei moeder. 'Maar nu is het mooi genoeg geweest, Noortje. De voorpret is fijn; laten we hopen dat de dag later niet tegenvalt!'

'Dat kán toch niet!'

'O nee? 't Kan pijpestelen regenen, zus', plaagde haar vader.

'Dan ga ik toveren dat het droog wordt', bedacht Noortje vlug.

'Ja ja, en nu ga ik je naar boven toveren', besloot haar moeder kordaat.

'k Hoef toch zeker nog niet naar bed?'

'Zou het daar geen tijd voor worden?'

'O nee, ik wil nog graag naar mijn vriendinnetje. Marjorie was de hele dag uit, maar ze zal nu thuis zijn, en zij hoeft nooit zo vroeg naar bed', ging Noortje er tegenin.

'Dat had je mooi kunnen doen voor die verkleedpartij, meisje. Morgen kun je haar alles vertellen; ga er nu zelf maar alvast over dromen. Dat is ook wel leuk', zei haar moeder.

'Boe', deed Noortje dwaas. Maar ze ging toch zonder verder tegenstribbelen naar boven. Ze had een heerlijke dag gehad vandaag, enne... ze was toch ook wel een beetje moe van alles, maar dat hoefde niemand te weten. Karin kwam vast ook gauw, en dan konden ze samen nog een poos praten, net als altijd.

5. Marjorie

Op een morgen was de hoofdonderwijzer de klas binnengekomen met een meisje naast zich, dat nieuwsgierig rondkeek.

'Ik kom u een nieuwe leerling brengen, juffrouw De Kater. Ze heet Marjorie Langton.'

'Dag Marjorie', groette de juf vriendelijk.

'Ze komt uit Engeland', lichtte het Hoofd verder toe. 'Maar ze spreekt goed nederlands en zal geen moeite hebben mee te kunnen in deze klas.'

'Mooi zo, dat merken we wel als we met elkaar bezig zijn in de klas. 't Zal toch wel even een overgang voor haar zijn', meende de juf.

'Inderdaad; ik vertrouw haar aan u toe. Maar het zal wel meevalen', veronderstelde meneer Dekker luchtig, waarna hij zich omkeerde en vertrok.

'Zo Marjorie, ben je al lang in ons land?'

'Een week nog maar. Maar ik logeerde hier vaak bij mijn oma', zei het meisje, nog niet helemaal op haar gemak.

'Vandaar zeker dat je zo goed onze taal spreekt. Nou, waar zal ik je een plaats geven, Marjorie', talmde de juf.

'Naast mij!' riep Noortje meteen.

'Naast jou? Nou, dat wagen we er dan maar op. Ga maar naast Noortje zitten, Marjorie; we zullen es kijken of jullie het goed met elkaar kunnen vinden.' Ze was daar echt niet bang voor, want ze wist dat Noortje een vlot vrolijk meisje was. Beslist geschikt om een nieuweling de weg te wijzen en mee te laten doen. En haar gedachten kwamen precies uit, want vanaf het eerste moment klikte het tussen die twee; Noortje en Marjorie werden dikke vriendinnen.

Diezelfde dag al nam Noortje haar mee naar huis en liet haar kennis maken met haar moeder en zusje Karin. Ze praatte honderduit over van alles en nog wat. Marjorie luisterde, maar zei zelf niet zo veel. Dat merkte Noortje best, maar ze durfde toch niet naar van alles te vragen. Ze wist wel dat Marjorie bij haar oma woonde, maar hoe het met haar ouders zat, dat wist ze niet. Toen ze er even op zinspeelde, had Marjorie er vlug overheen gepraat. Er waren tegenwoordig zoveel kinderen met geschei-

den ouders. Nee, er naar vragen deed ze niet meer. Misschien zou Marjorie haar laten alles zelf vertellen.

En dat gebeurde ook op een keer. Noortje ging dikwijls mee met Marjorie. Haar oma was een heel aardige vrouw en nog helemaal niet oud. Ze woonde in een groot huis, met boven wel drie slaapkamers. Een van die kamers was voor Marjorie ingericht, als zit-slaapkamer. De slaapbank had overdag niets van een bed en was geschikt om er gezellig op te gaan zitten. Er stonden een klein bureau en een paar makkelijke stoelen. Aan de wand hingen een heleboel leuke dingen. Daar tussenin hing een meisjesportret. Noortje had er al enkele malen naar gekeken als ze boven kwam.

'Is dat familie van je?' vroeg ze op een dag, toen ze er voor ging staan. 'Heb je nog een zus?' vroeg ze nieuwsgierig.

'Nee, natuurlijk niet; anders had ik het wel gezegd', zei Marjorie ontwijkend.

'Hee, 't kon best, ze lijkt sprekend op je. Dan is het zeker een nichtje van je?' vorste Noortje verder.

'Het is mijn moeder'; zei Marjorie stroef.

'Je moeder? Zeker toen ze nog een meisje was, een jeugdfoto natuurlijk', bedacht Noortje opeens.

Een beetje bruusk trok Marjorie Noortje bij het portret vandaan; ze duwde haar op een van de stoelen en ging zelf ook zitten.

'Ik zal je één keer alles over mijn mamma en pappa vertellen en daarna wil ik er nooit meer over praten', zei ze schor.

' 't Hoeft niet', zei Noortje geschrokken.

'Ja, 't móet wel, omdat je mijn vriendinnetje bent... Ik woon bij mijn oma omdat mamma en pappa dood zijn.'

'Oh', zuchtte Noortje.

'Mijn moeder was de enige dochter van mijn oma, op die foto was ze iets ouder dan ik. Toen ze van de middelbare school af kwam, ging ze een jaar naar Engeland, om de taal goed te leren. Daar ontmoette ze mijn vader; moeder is met hem getrouwd en altijd in Engeland gebleven. We woonden in Dover. Daar ben ik geboren; mijn vader had daar een eigen bedrijf en veel familie natuurlijk', vertelde Marjorie toonloos.

Toen zweeg ze even, keek door het raam naar buiten. Noortje voelde de spanning en zat doodstil te wachten.

Ze draaide zich weer naar Noortje om en vroeg opeens: 'Heb je weleens gehoord van dat vliegtuig-ongeluk op Tenerife? Dat ontzettende grote ongeluk, waar zoveel mensen bij omgekomen zijn?'

'Ja, de kranten stonden er vol van', zei Noortje zacht.

'In dat vliegtuig zaten mijn mamma en pappa... Ze gingen een paar weken met vakantie en ik bleef bij een tante, omdat ik naar

school moest', vertelde Marjorie verder, met haar ogen opeens vol tranen.

'Verschrikkelijk', fluisterde Noortje ontzet.

'Je gelooft het eerst niet, als het bericht komt... echt niet... Nooit meer je mamma en pappa zien, hoe kun je dat geloven? Maar toen hun namen in de krant stonden bij de vermisten... toen heb ik het uitgegild. Woest was ik en niet tot bedaren te brengen. Ik schopte en trapte en gilte, ik was helemaal overstuur. Ze hebben een dokter laten komen om me te kalmeren. Die gaf me een spuitje en toen viel ik in slaap...' Marjorie huilde zachtjes en droogde stil haar tranen.

Noortje zat er verlegen bij en wist niets te zeggen om haar te troosten. Er was een groot medelijden in haar, maar dat uiten kon ze niet.

'Er was later een rouwdienst in de kerk', praatte Marjorie weer door. 'Een paar mensen hebben daar gesproken en de dominee... Die ging voor me bidden, dat weet ik nog wel. Maar wat er verder gezegd is, daar weet ik niets meer van... Je zit erbij en toch is het allemaal ver weg. Nog steeds geloofde ik niet dat ik mijn mamma en pappa nooit meer zien zou...'

'Stil nu maar, je moet er maar niet verder over vertellen', zei Noortje bedeesd.

'Je weet nu immers alles al. Eerst was ik bij familie in Engeland; daar mocht ik ook blijven. Maar oma Van Hoogstraten had niemand meer; ze wou zo heel graag dat ik bij haar kwam wonen', ging Marjorie nu rustiger voort. 'Ik lijk erg veel op mamma; dat zie je wel aan die foto daar, hè?'

'Ja, heel duidelijk zelfs', zei Noortje nadrukkelijk.

'Weet je, 't is soms net of mamma heel dicht bij me is, als ik naar dat portret kijk', zei Marjorie zacht. 'En oma vertelt dikwijls van haar, dat wil ik graag. Met de grote vakantie ga ik een paar weken naar Engeland. Dan logeer ik bij mijn Engelse oma en dan praat ik veel over pappa. Misschien kun je eens een keer mee. Zou je dat wel mogen, Noortje?'

'k Denk het wel', zei Noortje voorzichtig.

'We gaan natuurlijk met de boot de Noordzee over, en in Engeland worden we afgehaald met de auto', zei Marjorie nu weer kalmer.

'Ben je nooit zeeziek?' vroeg Noortje nog.

'Nee! Het is een erg grote boot, dat valt best mee. Zullen we nu naar mijn oma gaan? Je weet alles van me, maarre... praat er op school niet over; niet iedereen hoeft het te weten.'

'Mag ik het wel aan mijn ouders vertellen?'

'Tuurlijk, aan Karin ook; zij horen bij jou', zei Marjorie, terwijl ze naar beneden liepen.

Toen ze de kamer binnen kwamen, zagen ze al twee glazen met appelsap klaar staan op een theeblad.

'Ik was juist van plan het bij jullie te brengen', zei de oma van Marjorie. Ze keek haar kleindochter bezorgd aan. 'Heb je gehuild, meisje?' vroeg ze zacht.

'Een beetje, oma', vertrouwde Marjorie haar toe. 'Ik heb Noortje verteld van mamma en pappa... Dat moest toch een keer, hè? Dat weet u wel.'

'Ja Marjorie, dat begrijp ik. Maar 't zal voor ons altijd een heel, heel groot verdriet blijven. We hebben gelukkig elkaar, en God zal ons helpen dat verdriet te dragen. Noortje is net het vriendinnetje dat je nodig hebt', besloot haar oma.

'We kunnen samen al lachen, hè Noortje?' zei Marjorie.

Noortje had zo gauw geen woorden. Ze bloosde en zuchtte even, blij dat de spanning voorbij was en er een gewoon gesprek kwam. Met Marjorie zal ik altijd vriendinnetje blijven, nam ze zich voor, en dat zou heus zo moeilijk niet zijn, want Marjorie was een erg aardig meisje; dat wist ze al lang.

6. Op school

Marjorie was dus de eerste die de volgende morgen het grote nieuws te horen kreeg van Noortje.

'Luister es', zei ze haastig. 'Ik moet je wat vertellen. Mijn tante en oom gaan trouwen over twee weken en ik mag bruidsmeisje zijn!'

'Jij alleen?' informeerde Marjorie.

'Ja, en een neefje van mijn oom is bruidsjonkertje', vulde Noortje haastig aan.

'Dat is wonderfull!' riep Marjorie, die af en toe nog engelse uitdrukkingen gebruikte.

'Ja, wonderfull, wonderfull', herhaalde Noortje vrolijk. 'Het wordt een deftige trouwpartij, want mijn oom is stuurman en draagt een uniform met strepen op z'n mouw. En mijn tante wordt een prachtige witte bruid, met een ellenlange sleep natuurlijk!'

'Doet Karin ook mee?' vroeg Marjorie.

'O nee, dat is niks voor Karin. Maar ze komt wel met mijn vader en moeder mee naar het stadhuis en de kerk. Ze mag er wel bij zijn.'

'Toch zielig voor Karin!'

'Waarom? Niks zielig, echt niet! Karin geeft daar niet om. We hebben heel wat pret gehad gisteravond, enne, ze heeft het me zelf verteld; echt waar hoor!' verzekerde Noortje nog eens met klem.

'Ze is toch maar een jaar ouder dan jij; ze zou het ook best leuk vinden', hield Marjorie vol.

'Och, jij kent Karin nog niet zo lang, dus hoe kan jij dat weten? Trouwens, mijn tante heeft mij gekozen', zei Noortje triomfantelijk.

Ze kwamen niet bepaald rustig de school binnen. Noortje had een gekke bui en was verschrikkelijk praterig. In de klas zat ze voortdurend te smoezen met Marjorie. Standje volgde op standje. Juffrouw De Kater was een wat oudere onderwijzeres, die veel kon hebben van de leerlingen. Dikwijls deed ze of ze iets niet zag of hoorde. Ook nu negeerde ze Noortjes onrustigheid, in het vertrouwen dat ze vanzelf wel kalmer worden zou. Maar vandaag zat het er niet in, vandaar dat ze wel optreden moest en Noortje waarschuwde. En toen die eindelijk wat uitgepraat leek, begon Marjorie. Ze kreeg plotseling een komische inval. 'Zeg', fluisterde ze achter haar hand tegen Noortje. 'Ik noem juf De Kater voortaan Miss Poes.'

'Wát?'

'Miss Poes... dat is toch beter dan De Kater?'

'Waarom?'

Een kater is een mannetjes-kat, schreef ze op een stukje papier, dat ze Noortje toeschoof.

Ja... waarom mis? krabbelde Noortje terug.

'Miss... dat is het engelse woord voor juf...' wist Marjorie gauw te fluisteren toen de onderwijzeres met haar rug naar hen toe stond. 'Maar dan met twee essen...'

'O!' Noortje proestte het opeens uit. 'Miss Poes, enig!' Ze kon niet ophouden met lachen en Marjorie zag ook vuurrood.

'Waar hebben jullie zo'n plezier om', vroeg juffrouw De Kater opeens streng. 'Jullie zijn de hele ochtend al vervelend; het moet nu maar es uit zijn!'

'Miss Poes', fluisterde Noortje nog eens. 'Ik... ik kan 't niet vertellen', hiklachte ze.

'En jij zeker ook niet, Marjorie?'

Ze kreeg geen antwoord.

'Ga allebei maar achterin de klas zitten; na schooltijd spreken we elkaar nog wel', zei juffrouw De Kater bedaard. 'Jullie hoeven nergens aan mee te doen; die taalles maken jullie voor straf na schooltijd maar af.'

Zo zaten ze dus braafjes achterin de klas de zaak te bekijken. Ze hoefden alleen maar te luisteren, ook later bij plant- en dierkunde.

Maar zij waren niet de enigen die onrust in de klas veroorzaakten.

Daan de Licht had een elastiekje met een knoop in het midden. Als hij aan het elastiekje trok, begon de knoop te draaien. Dat was een leuk spelletje: eerst ritselde het ding zacht, maar later al harder en harder. Na een paar waarschuwingen werd de juf boos, maar Daan trok zich er niets van aan en bleef bezig. Nadat hij z'n speeldingetje af had moeten geven, begon hij op een andere manier vervelend te doen, waarop de juf hem tenslotte de klas uitstuurde.

Zo bleef er de hele dag wat in de klas, maar eindelijk kwam toch de tijd dat de lessen om waren en allen weg mochten. Behalve Noortje en Marjorie natuurlijk. Het taalboek en hun schrift waar de les in moest, lagen nog op de bank. Ze begonnen ijverig te schrijven, want ze wilden net zo goed graag gauw weg.

Na een dik kwartier waren ze klaar. Ze brachten hun schrift bij de juf, die de lessen zat na te kijken voor in de klas. Ze nam hun werk aan en legde de schriften bovenop de andere.

Juffrouw De Kater was nieuwsgierig; ze kende Marjorie nog niet zo lang en wilde graag weten waarom ze zo gelachen had.

'Waarom zaten jullie onder de les samen zo te smoezen, en waarom hadden jullie zo'n pret?' vroeg ze aan de meisjes.

Noortje en Marjorie keken elkaar verlegen aan en lachten.

'Kom op, zeg het maar', moedigde de juf aan.

'Zij mag bruidsmisje zijn als haar tante gaat trouwen', zei Marjorie tenslotte maar.

'Dat is prachtig, maar dat wist je natuurlijk al voordat we met de lessen begonnen, hè?'

'Ja... maar... maar zij zei dat een kater een mannetjes-kat was!' flapte Noortje er opeens gierend van het lachen uit.

'Ha ha, ja dat is waar', lachte de juf. 'Enne... verder?'

'Hou je stil, ik zal het wel vertellen', zei Marjorie opeens. 'Ik noemde u Miss Poes! Dat vond ik zo grappig, omdat Miss in het engels juffrouw is, en poes toch veel beter is dan De Kater voor... voor u', stotterde ze verder met vrolijk lachende ogen. Juffrouw De Kater lachte vrolijk mee. 'Je hebt gelijk', zei ze.

'Maar toevallig heb ik mijn naam niet zelf uitgekozen. Eén van mijn voorouders was zo grappig om die achternaam destijds te kiezen, en zijn nageslacht zit er mee.'

'Hij is niet zo erg gek hoor', zei Noortje troostend.

'Gelukkig', zuchtte de juf quasi opgelucht. 'Maar wat zouden jullie doen als je een vervelende naam had, een naam waar je een hekel aan had, bijvoorbeeld?'

'Vragen of ik een andere naam zou kunnen krijgen misschien', zei Marjorie weifelend.

'Ja, er zijn wel mensen die dat doen. Wij zouden er misschien een N tussen kunnen zetten, dan werd het De Kanter, en dat klinkt heel anders.

'Best goed', vond Noortje.

'Vind ik ook! Napoleon heeft die achternamen-geverij ingevoerd, toen hij hier de baas was', begon juffrouw De Kater te vertellen. 'De mensen zagen het als een grap en dachten dat het tijdelijk was. Een lange man noemde zich De Lange, en een korte De Korte of De Kleine. Weer andere mensen noemden zich naar de plaatsnaam waar ze geboren waren of naar hun beroep: De Boer, Zeeman of Timmerman bijvoorbeeld. Wel grappig hè? Maar geloof maar gerust dat als de mensen toen geweten hadden dat het voor altijd was, ze best heel mooie namen gekozen zouden hebben. Nu ja, jij hebt me dus Miss Poes gedoopt, Marjorie?' zuchtte de juf.

't Was maar een grap', zei Marjorie verlegen.

'Best een leuke grap; ik kan dat wel waarderen hoor', zei de juf sportief. 'Gaan jullie nu maar gauw weg; dag hoor, en morgen weer werken, hè?' besloot ze opeens.

De meisjes groetten en haastten zich naar buiten, want het was ondertussen aardig laat geworden, begrepen ze.

'Ik ga meteen door naar mijn oma', zei Marjorie dan ook.

'Goed, en ik naar huis!' riep Noortje terug. Wie weet, misschien is mijn tante er, dacht ze onder het lopen hardop.

7. De drukte vooraf

'Waar bleef je nu toch zo lang?' vroeg Noortjes moeder toen ze binnenkwam. 'Ik zit al een hele poos op je te wachten!'

'Ik moest schoolblijven!' riep Noortje terug.

'Kom maar vlug hier!'

'Is tante geweest?'

'Ja, vanmorgen even. Ze heeft de lap zijde gebracht. Die heb ik geknipt en nu moet je passen; schiet op alsjeblijft!'

'Wat een prachtige kleur!' riep Noortje enthousiast. 'Goudgeel, schitterend!' Ze gooide vlug haar kleren uit, zodat haar moeder met passen beginnen kon.

'Sta stil, anders breken de rijgdraden', waarschuwde haar moeder, terwijl Noortje de jurk over haar hoofd gooide, die al pasklaar was en bijna alleen maar behoefde te worden afgewerkt. 'Mag ik in de spiegel kijken, mamma?' vroeg Noortje ongeduldig.

'Vooruit dan maar', lachte haar moeder.

Aan de binnenkant van een kastdeur was een grote spiegel bevestigd, waarin Noortje zich helemaal kon zien. Ze was verrukt, als een kleine ijdeltuit stond ze zichzelf te bekijken.

'Karin, Karin, kom es kijken hoe mooi die jurk is', riep ze vrolijk.

Karin kwam; ze keek naar haar zusje, die haar met verwachtingsvolle ogen aankeek en op haar antwoord wachtte.

'Ik vind hem prachtig', zei ze zacht bewonderend.

'Ja hè, mamma kan alles naaien en... en die kleur is ook zo mooi; ik, ik ben er erg blij mee', babbelde Noortje kinderlijk, terwijl ze geen moment stilstond en zich van alle kanten bekeek.

'Je lijkt wel een fee uit een sprookje', zei Karin dromerig.

'Kom, laat me nog even wat afspelden; je hebt jezelf nu lang genoeg bekeken. Moet jij ook een nieuwe jurk, Karin?' vroeg haar moeder.

'Nee hoor. Ik heb die nieuwe geruite plooirok; daar voel ik me erg prettig in, mam. Daar kan ik best mee naar dat feest.'

'Zeker, we kopen er wel een nieuw bloesje of truitje op; dat doen we toch maar', besloot haar moeder, terwijl ze met de jurk bezig was.

Noortje begon in geuren en kleuren te vertellen wat er op school gebeurd was en waarom ze na moest blijven. Even luisterde Karin, maar al gauw trok ze zich in de serre terug. Ze pakte haar gitaar uit de hoek en haalde hem uit het foedraal. Met grote liefde keek ze naar het instrument. Ze draaide voorzichtig aan de snaren en begon hem te stemmen. Daarna ging ze zitten en probeerde enkele liedjes te spelen. Ze kende al enkele grepen en een paar eenvoudige versjes bracht ze zonder moeite tot een

goed einde. Ze neuriede zelf mee en ging er helemaal in op. Zo was zij gelukkig op haar eigen manier. En die bruidsjurk, och, Noortje was er zo blij mee; ze gunde haar zusje die pret best. Nee heus, ze was echt niet jaloers. Waarom zou ze, zij had immers zoveel, en muziek maken, spelen op de gitaar, was fijn. Misschien kon ze binnenkort in de klas spelen, als de meester jarig was. Dan was er dikwijls een feestje en dan mochten de kinderen wat doen. Dat durfde ze best, dacht ze stilletjes.

8. En toen...

De feestjurk was al gauw klaar. Noortje was er apetrots op en iedereen die in huis kwam, moest hem natuurlijk zien en bewonderen.

Marjorie stond er op een dag ook voor. 'It's a very nice dress', zei ze.

Noortje had er reuze pret om. 'Ha ha, dress, wat is dat nou?' vroeg ze vrolijk.

'Het is een mooie jurk', zei Marjorie gewoon.

'Dat versta ik, maar je mag me best engels leren hoor; ik ga later toch studeren. Wat wil jij worden, Marjorie?'

'Weet ik veel, daar denk ik nog niet over na; jij wel?'

'O ja, ik denk dat ik stewardess word; het lijkt me enig om naar verre landen te vliegen', zei Noortje zonder nadenken.

'Dat in elk geval nooit!' zei Marjorie heftig. Ze draaide zich om en wilde de kamer uit gaan.

Noortje begreep meteen waarom Marjorie zo deed. 'O, 't spijt me, ik dacht er niet aan hoor', zei ze zacht, terwijl ze vlug achter haar aan ging.

'Het geeft niet, 't is al over. Geloof maar niet dat ik ooit in een vliegtuig wil; ik zal altijd bang blijven', besloot Marjorie. 'Zullen we gaan trainen op het sportveld?'

'Okay, ik heb er best zin in', zei Noortje maar gauw.

Ze waren sinds enkele weken lid van een korfbalclub, aspirant-

leden. Marjorie was in Engeland lid van een sportclub geweest. Toen ze hier kwam wonen, ging ze er al spoedig ook heen en nam Noortje dadelijk mee. Die was er meteen voor te vinden. Noortje en Marjorie hadden intussen hun fietsen gepakt. Hun sportkleren zaten in een tas achterop de bagagedrager.

Het sportterrein lag aan de rand van de stad in een wandelpark. De meisjes reden er heen en sloegen een lange laan in, waar het vrij rustig was op dit uur. Wandelaars waren er altijd, vooral met honden. Hengelaars zaten aan de kant van het water. Druk pratend fietsten ze voort.

'Kijk es Marjorie, ik kan rijden zonder mijn stuur vast te houden', riep Noortje trots. Ze gaf meteen een demonstratie weg. 'Dat kan ik ook!' meende Marjorie. Ze deed Noortje na, liet ook haar stuur los, maar zweierde gevaarlijk heen en weer. Het ging maar net goed!

'Hoe vaker je het doet, hoe beter het gaat. Je moet met je lichaam je fiets recht houden. Kijk zo!' deed Noortje weer stoer.

Marjorie probeerde het nog eens, maar ze waren al haast bij het sportveld; zometeen moesten ze links afslaan.

Toen gebeurde er iets waar ze geen van beiden op bedacht waren. Uit het hek dat gewoonlijk het sportveld afsloot, kwam een man met een grote hond, die luid blaffend op de meisjes afrende. Marjorie schrok zo, dat ze Noortjes fiets beetpakte. Hun sturen raakten elkaar, en voor dat ze het wisten, vielen ze allebei met een smak op de weg. Marjorie bovenop Noortje...

Eerst lachte Marjorie zenuwachtig. 'Ik, ik schrok me te pletter', zei ze beverig, terwijl ze haar fiets pakte en tegen het hek zette. Ze keerde zich naar Noortje. 'Hee zeg, blijf jij daar liggen? Je moet...'

De man van de hond boog zich over Noortje. 'Dat is behoorlijk aangekomen zus', zei hij tegen Marjorie. 'Ze heeft een klap van die tas gehad, denk ik.'

Marjorie keek hem angstig aan. 'Is ze...'

'Ja, ze is even van de kaart. Zet die fiets van haar maar bij die van jou; dat stuur zal ik straks wel rechtzetten', zei hij.

Ze deed wat hij zei, maar stond direkt daarop weer naast hem. 'Pak een handdoek uit je tas, dan leg ik die onder haar hoofd. Zo... dat is beter', zei hij, toen hij dat gedaan had.

Noortje zag vreselijk bleek en had nog steeds haar ogen niet open gedaan. Marjorie trilde van angst; de tranen drongen naar haar ogen. Wat moest dat nu toch, enne... hoe kwamen ze hier weg? 'Blijf jij bij haar, meisje, dan ren ik naar de kantine. Er moet een ambulancewagen komen. Ik ga daar bellen; denk erom: ze mag beslist niet opstaan hoor!' zei de man haastig.

Maar terwijl hij weg was, kwam Noortje bij. Ze probeerde overeind te komen, maar het ging niet. Ze begon over te geven en viel vanzelf weer op de weg terug. Er kwamen meer nieuwsgierigen bij staan: andere sportlui, die eveneens op weg naar het veld waren.

'Wat is er gebeurd?' vroegen een paar meisjes aan Marjorie.

'We zijn gevallen; er kwam een hond voor onze fietsen.'

'Een hond? Welke hond dan?'

'Ach, die is met z'n baas mee natuurlijk... Noortje, heb je pijn?' vroeg Marjorie zacht.

Noortje antwoordde niet, ze keek haar alleen een beetje suf aan. Wat later probeerde ze nog eens overeind te komen. Ook al zei Marjorie dat het niet mocht, ze deed het toch. Maar het ging niet, haar hoofd was zwaar en het duizelde voor haar ogen. Haar ene been deed ook pijn...

Marjorie kon zich niet langer goed houden, ze hilde zacht: 'Hoe moet het nu verder... enne... 't is mijn schuld; ik reed tegen je op', snikte ze vertwijfeld. Maar haar woorden drongen niet tot Noortje door.

De man met de hond was terug en de trainer van de sportclub was ook meegekomen.

'Een hersenschudding, denk ik', zeiden ze tegen elkaar.

'Goed dat we de ziekenauto gebeld hebben!'

Na een goed kwartier kwam de wagen aanrijden. Twee mannen droegen een baar naar de weg. Ze tilden Noortje voorzichtig op en legden haar op een grijze deken.

'Nee nee, dat wil ik niet', kreunde Noortje zacht.

'O nee, wil je liever hier op de weg blijven liggen?' vroeg één van de verplegers. Ze schoven haar de wagen in en sloten de deuren. Daarna reden ze weg.

'Waar brengen ze haar naar toe?' vroeg Marjorie.

'Naar 't ziekenhuis natuurlijk, afdeling E.H.B.O.', zei de man met de hond.

Marjorie was helemaal van streek; ze wilde haar fiets pakken, maar stond met Noortjes fiets in haar hand.

'Geef die maar hier; ik breng hem wel bij haar thuis en rij meteen met je mee', zei de eigenaar van de hond. Hij trok het stuur recht en zat even later een beetje dwaas op de meisjesfiets. Achter hen tippelde de hond, zich van geen kwaad bewust. Hij had immers geen schuld: honden blaffen wel meer, daarvoor hoef je niet van je fiets te vallen. Als ze beter opgelet hadden en vaster op hun zadel gezeten hadden, dan was er vast niets gebeurd, begreep Marjorie nu. Ze kon het niet helpen, maar er kwamen nog steeds tranen.

9. Maar dan...

Toen Noortjes moeder in het ziekenhuis aankwam, werd ze verwezen naar de E.H.B.O.-afdeling, waar Noortje nog lag. Er waren een dokter en een verpleegkundige bij haar. Ze hadden al driemaal aan haar gevraagd hoe ze heette en waar ze woonde en hoe oud ze was. Ze had steeds goed geantwoord.

'Heb je ergens pijn?' werd er gevraagd.

'Ja... m'n been', had ze gefluisterd.

'Dat klopt; er zit een wond en er zijn wat blauwe plekken. Heb je hoofdpijn?'

'Ja... m'n hoofd is zwaar. En... en ik heb slaap. Mag ik naar huis?' zei ze traag.

'Ja hoor. Zo gauw het kan, mag je naar huis', zei de zuster geruststellend. Maar ze lieten haar liggen en kwamen af en toe kijken. Er was intussen naar haar huis gebeld, waar haar moeder het bericht juist van Marjorie al gekregen had.

Dadelijk ging mevrouw Van Galen er heen. Ze was erg geschrokken van het bericht, want Noortje had twee jaar geleden ook een hersenschudding gehad, toen ze achterover van een schommel gevallen was. Die Noortje was ook altijd zo wild en onvoorzichtig. Hoe kon dat nu toch weer gebeuren?

'Mamma', zei Noortje met een zwakke stem, toen haar moeder zich over haar heen boog.

'Noortje, lieverd, hoe is het nou?'

'Ik... ik wil naar huis', zei Noortje fluisterend.

'Ja meiske, dat begrijp ik.' Mevrouw Van Galen kuste haar dochter en streelde haar wangen. 'Hoe kwam dat nou?'

'We... we schrokken van een... grote hond, mamma...'

'Dat zei Marjorie ook.'

'Ga... ik met u mee... mam?'

'We moeten eerst met de dokter praten, Noortje.'

'Moet dat?'

'Ja, dat moet lieverd. De dokter zal zeggen wat het beste voor je is.'

Noortje zuchtte. 'Thuis... dat is het beste, mam...'

'We wachten op de dokter', zei haar moeder.

De dokter was even weggeroepen, maar al spoedig kwam hij bij hen terug. Mevrouw Van Galen begon direkt een gesprek.

'Wat denkt u van Noortje, dokter. Is de val erg hard aangekomen?'

'Daar valt nog weinig van te zeggen, mevrouw. Maar 't staat wel vast dat ze een hersenschudding heeft, en dat eist de nodige voorzorgen.'

'Alweer? Twee jaar geleden heeft ze er ook een gehad, bij een val van een schommel.'

'Des te meer reden om erg voorzichtig te zijn. Ik zou haar een paar dagen hier willen houden voor observatie.'

'Mag ze niet vervoerd worden? Thuis kan ze ook rusten, en ze wil zo graag naar huis, dokter.'

'Ik raad het u af. Laat haar een dag of drie hier. Een hersenschudding verwaarlozen kan onprettige gevolgen hebben voor later, dat weet u waarschijnlijk wel. Zo'n paar dagen onder controle blijven is beter. Dat is mijn advies, maar wilt u er tegenin gaan, dan ligt de verantwoordelijkheid bij u, mevrouw', zei de dokter rustig.

'We zullen uw advies opvolgen, dokter', besloot Noortjes moeder.

Noortje huilde zachtjes. 'Hoe moet het nu met het feest?' snikte ze. '... en ik... ik wou zo graag bruids...meisje zijn.'

'Ik weet het lieverd, maar huil toch niet zo kind, dat is niet goed voor je hoofdje. Het is allemaal wel heel, heel verdrietig', zei haar moeder.

De dokter liep naar de verpleegkundige, met wie hij enkele dingen besprak. Daarna kwam zij naar mevrouw Van Galen toe.

'Noortje gaat naar de zaal; we gaan haar wegbrengen. Wilt u het een en ander regelen bij de receptie intussen? Daarna is het al gauw bezoekuur en kunt u weer bij haar.'

'Mamma mamma, ik wil bij jou blijven', snikte Noortje doodmoe.

'Schatje, het komt allemaal goed; wij zullen voor je bidden... en straks komen we weer bij je', fluisterde haar moeder, zelf ook met tranen in haar ogen.

Mevrouw Van Galen ging naar huis, om wat kleren en toiletspullen voor Noortje te halen. Met z'n drieën gingen ze later naar het ziekenhuis terug.

Noortje lag op een kinderzaal. Er stond een scherm om haar bed, misschien omdat ze sliep. Ze gingen rustig bij haar bed zitten en wachtten tot ze wakker worden zou. Maar Noortje sliep door. Een paar keer opende ze even haar ogen, zonder iets te zien. Daarna ademde ze verder, haar mond trilde en ze zag erg bleek. Meneer en mevrouw Van Galen keken vol liefde naar hun kind en Karin stond er gespannen bij.

'We hebben haar iets gegeven om haar te kalmeren, want uw dochtertje was nogal overstuurd', zei de verpleegster, die even bij hen kwam staan.

'Ik weet het; het is ook allemaal zo triest. Ze ging vrolijk de deur uit om te korfballen en nu ligt ze hier plat achterover met een hersenschudding. En dat na zo'n onnozel klein ongelukje', zei haar vader.

'Ja, dat gaat dagelijks zo; geregeld komen kinderen in het ziekenhuis terecht na kleine ongelukjes. Maar we zullen hopen dat het met Noortje meevalt. 't Is goed dat ze slaapt; ze zal voorlopig niet wakker worden, denk ik.'

'Dan gaan we maar weg', zei meneer Van Galen.

Ze groetten de verpleegster en liepen naar de lift.

Karin had al die tijd niets gezegd. Haar gedachten waren met allerlei dingen bezig en ze had zo'n medelijden met haar zusje. En hoe moest het nou met die trouwerij? Lag ik daar maar, dacht ze, dan kon alles gewoon doorgaan. Ook niet leuk voor tante Carolien, maar het was het ergste toch voor Noortje. Ze rilde; bah, niks prettig in zo'n ziekenhuis. Gelukkig dat zij weer naar huis kon...

Strakjes, bij mijn avondgebed, dan zal ik voor Noortje bidden, dan zal ik vragen of God haar gauw beter wil maken, peinsde Karin verder. Hé, er was een verhaal in de Bijbel van een klein meisje, dat heel erg ziek was. En toen ging haar vader naar de Here Jezus toe, om te vragen of Hij haar beter maken wou. Maar toen Hij bij het meisje kwam, was ze al dood... En toen dachten de mensen dat de Here Jezus te laat kwam. Maar nee hoor, Hij zei gewoon: Dochtertje sta op! En toen stond het meisje op en ze was helemaal beter! Haar vader heette Jaïrus; geloof maar dat hij blij geweest is!

Zulke wonderen gebeuren nu niet meer. Of toch wel? God is toch niet veranderd? Hij is dezelfde van toen... Misschien zien de mensen het dikwijls niet als er een wonder gebeurt, dat kan toch? De mensen wisten toen niet eens dat Jezus de Zoon van God was, en dat wist zij, Karin, al lang, omdat het haar verteld was, thuis en op school... En daarom vierde ze altijd fijn Kerstfeest. Dan was je blij omdat Jezus ook kwam voor jou. En daarom kan Hij Noortje ook helpen, vast...

'Waar loopt mijn grote dochter zo over te piekeren?' vroeg haar vader opeens.

'Over een heleboel', zei Karin ernstig. Ze wist dat haar vader haar altijd direkt begreep. Ze leek immers op hem.

'We moeten veel vertrouwen hebben, Karin', zei haar vader.
'Ja, we nemen Noortje toch mee naar huis, hè paps?'
'Beslist; ze zal geen moment uit onze gedachten zijn. We zullen aan haar denken en voor haar bidden.'
'Zou Noortje daar iets van merken?'
'Zeker; mensen voelen het altijd als er voor hen gebeden wordt. Van bidden gaat kracht uit; weet je dat, Karin?'
'Ja, ik begrijp het wel een beetje. Weet je, pappa, toen ik klein was, ben ik es verdwaald in het park. Ik was bang omdat ik u en mamma niet kon vinden. Maar ik wist toch dat u allebei aan me dacht en me zou zoeken. Zoiets is het hè, net zoiets...'
'Ja, dat klopt wel! Denken aan elkaar en er zijn voor elkaar, altijd!' besloot haar vader eenvoudig. Hij hield van allebei zijn dochters evenveel, maar Karin had zo helemaal zijn karakter, hij begreep haar altijd.

10. Nou jij, Karin!

De volgende dag kwam het bruidspaar op bezoek. Tante Carolien en oom Anton. Moeder had gebeld en verteld dat Noortje in het ziekenhuis lag. Nu kwamen ze praten en meteen vragen hoe het met haar ging. Maar er viel weinig te vertellen. Noortje was erg terneergeslagen, maar ze had haar lot aanvaard. Als ze tenminste maar gauw weer naar huis mocht. Daarover moest echter de dokter beslissen; die wist wat het beste voor haar was, vonden haar ouders.

'Het is wel pech voor haar hoor. Ik hoop dat ze over enkele dagen weer hier is, ook al moet ze dan nog een poos rusten. Want meteen beter ben je natuurlijk niet van een hersenschudding', wist tante.

'Dat weten we nog van de vorige keer. Bij jullie trouwen volgende week zal ze dan ook beslist niet zijn; dat begrijpen jullie dus ook!' zei moeder.

'We hebben er over nagedacht, en daarom Karin, moet jij mijn bruidsmeisje maar zijn. Heb je er al op gerekend?' vroeg tante opeens aan Karin.

'Nee, helemaal niet!' riep Karin verschrikt.

'Niet? Kom nou, wie zou het anders moeten doen? Dacht je dat je moeder die mooie jurk voor niets gemaakt had? Moet die in de kast blijven hangen?'

'Maar... maar hij is voor Noortje gemaakt...' sputterde Karin tegen.

'Wat zou dat? Jullie schelen maar een jaar. Dikker dan Noortje ben je niet en zoveel langer ook niet! Hij zal je best passen, daar zorgt je moeder wel voor. Ik reken erop hoor!'

Karin zweeg, maar er was verzet in haar. Ze wist nog best wat tante Carolien die middag gezegd had over Noortje, en zo als zij was ze niet. Ze had niet van dat mooie haar dat vanzelf krulde en ze was lang en mager; Noortje had een veel voller gezicht. Ze wist het best, iedereen keek altijd het meest naar haar zusje, toen ze klein was al; dat was ze gewend. Die jurk zou haar vast niet zo mooi staan als Noortje. Er was een beetje angst in haar. Maar allemaal vonden ze het gewoon.

Oom en tante bleven nog een poos gezellig praten. Ze vertelden dat er na het trouwen een receptie zou zijn in hotel De Jager, van zeven tot acht uur, en hoeveel mooie kado's ze al gekregen hadden en nog veel meer. Ze waren gelukkige mensen en verheugden zich op de komende trouwdag. Even hadden ze het nog over Noortje. Het was jammer voor haar, maar gelukkig was Karin er nog. Die zou haar zusje zeker prima vervangen, daar vertrouwde tante in elk geval op.

Ze gingen eindelijk weg en moeder liep mee naar de voordeur om hen uit te laten, gevolgd door vader.

Weer terug in de kamer, begon moeder meteen te praten: 'Je hebt het gehoord, Karin. Ik heb op tantes beslissing gewacht. Nu je bruidsmisje mag zijn, moeten we de jurk maar eens gaan passen. 't Is vreselijk jammer voor Noortje, maar 't is niet anders; we moeten de situatie maar aanvaarden en ons erop voorbereiden', zei haar moeder.

'Moet het? Ik wil niet, mam!'

'Wat? Wil je niet?'

'Nee, nee, nee!' riep Karin een beetje driftig.

'Waarom niet?'

'Dat weet u best; tante wou beslist Noortje, omdat ze...'

'Stil toch Karin! Tante zei dat toen wel, maar ze meende dat niet

zo, dat weet je best. Ze vindt jou even lief; heeft ze ooit onderscheid gemaakt? En ik denk dat Noortje het ook zal willen, nu ze het zelf niet zijn kan', pleitte haar moeder.

Maar Karin voelde zich geprikkeld. 'Och wat, ik ben tweede keus. Noortje, die zal een beeldschoon bruidsmisje zijn, zei tante. Ja, dát zei ze, 'k heb het zelf gehoord!'

'Karin, dat zijn mode-uitdrukkingen', zei haar vader. 'Datzelfde zullen ze straks ook zeggen van jou. En wij, je moeder en ik, denken zo niet, dat weet je. Laten we de trouwdag van tante en oom niet bederven; toe wees lief en werk gewoon mee.'

'Als het dan moet...'

'Herinner je je nog waar we het gisteren over hadden, Karin? Denken aan elkaar en er zijn voor elkaar?' vroeg haar vader.

'Maar dat geldt toch niet voor tante en oom?'

'Jawel, en zeker nu. Ze doen een beroep op je en nu mag je er zijn voor hen. Je bent misschien een beetje gekwetst door iets dat tante zei, vergeet het kind. Tante weet niet dat jij het hoorde en ze heeft er echt niets onaardigs mee bedoeld.'

'Zo denk ik er ook over, Karin. Je bent altijd zo'n verstandig misje; maak het voor ons niet zo moeilijk. Het is jammer genoeg dat het zo loopt', zei haar moeder zachtjes.

'Nou goed, vooruit dan maar, ik zal mee gaan om te passen', zei Karin overwonnen. Een beetje onwillig nog stond ze op, maar toen ze eenmaal voor de spiegel stond, met de prachtige feestjurk aan, viel alle wrevel bij haar weg.

'Je bent wat magerder, maar dat hindert niet, en aan de rok zal ik een derde strook naaien, dan is de lengte precies goed', zei haar moeder.

'Alleen mijn hoofd past er niet bij', grinnikte Karin, terwijl ze aan haar steile pieken trok.

'We gaan samen naar de kapster. Ik zal je haar laten wassen en in een goed model laten knippen. Een paar krullen kan ze er vast ook wel inzetten, denk ik', meende haar moeder.

'Dan wordt het lelijke eendje nog een mooi eendje', zei Karin spottend.

'Dat mag je volstrekt niet zeggen, Karin! Jij bent anders dan je zusje, maar je hebt een eigen schoonheid. Dat zul je eens zelf ontdekken. Of je gekruld haar hebt of steil, wat maakt dat uit. Echte schoonheid zit van binnen. Een goed karakter spiegelt

zich af in je gezicht en in je ogen; onthoud dat, meisje', zei haar moeder ernstig.

'Ik spotte er maar een beetje mee, mam; ik weet het wel', antwoordde Karin. 'Maar ik blijf het ellendig vinden voor Noortje.'

Het is een grote teleurstelling voor haar, maar ze komt er wel overheen. Het belangrijkste is dat ze beter wordt en er niets aan overhoudt', zei haar moeder tenslotte.

'Ik zal tenminste blij zijn als ze weer thuis is', zei Karin welge-

meend. Noortje en zij, ze hoorden immers bij elkaar. Altijd, vanaf toen ze klein waren, waren ze onafscheidelijk geweest. Noortje had nu Marjorie, dat wel, maar het bleef toch haar zusje!

Van zeven tot acht was er bezoeker in het ziekenhuis. Ze gingen er met z'n drieën heen. Ze vonden Noortje al verlangend naar hen uitzien en blij dat ze kwamen. Ze had een plat kus-

sentje gekregen, maar mocht beslist niet rechtop zitten, wat ze trouwens ook nog niet kon. Maar ze wilde wel graag praten. 'Ik vertel het nog niet aan haar hoor', had Karin onderweg gezegd.

'Hoeft ook niet, dat komt later wel', zei haar moeder.

Noortje begon er echter zelf over, toen ze er even zaten: 'Mamma, nu moet Karin maar bruidsmeisje zijn, als tante het goed vindt', begon ze, wat aarzelend.

'Ben je het daar mee eens, Noortje?' probeerde haar moeder.

'Vanzelf, ik ben uitgeschakeld... 't Is toch logisch dat Karin het nu doet... Vind u ook niet?'

'Zo dacht tante er ook over. Ze kwam vanmiddag op bezoek en toen hebben we het zo maar geregeld.'

'O... Vind je het leuk, Karin?'

'Nou leuk...' zei Karin langzaam.

'Zeur niet, ik kan immers niks. Ik vind het best prettig als jij... nou ja, 't is toch... jammer van die mooie jurk...' Ze kon opeens niet verder meer praten; er zat een dikke prop in haar keel, waartegen ze slikken moest.

'Je bent een flinke meid van me', zei haar vader geroerd.

'Och...' Noortje wuifde met haar hand. 'Zo flink ben ik niet hoor... Dat... dat lijkt maar zo', snotterde ze opeens. Er kwamen een paar heldere tranen, die langs haar wangen liepen en door haar moeder werden weggedept. Maar ze herstelde zich vlug.

' 't Is al over', zei ze met een vage glimlach om haar mond.

Karin wist niets te zeggen. Ze voelde zich niet erg op haar gemak. Haar hart was vol liefde voor haar zusje, die zo doortastend was. Daar was zij toch eigenlijk maar een bange muis bij.

11. Het feest gaat door

Na drie dagen in het ziekenhuis doorgebracht te hebben, kreeg Noortje toestemming van de dokter om vervoerd te worden. En dus ging ze naar huis. Het was een dag voor de trouwdag van tante; ze was dolblij toen ze door haar moeder afgehaald werd. Vader had een divanbed naar beneden gehaald en neergezet in de serre; daar werd Noortje heengedragen.

Er stond een fruitmand van de schoolklas en bloemen van haar ouders en Karin en van Marjorie en van de burens. Noortje voelde zich weer een beetje gelukkig, al was ze nog lang niet helemaal beter. De dokter had haar laten beloven dat ze niets zou forceren; ze moest geen domme dingen doen, en beslist nog goed rust houden een aantal dagen. Maar dat voelde ze zelf wel, want haar hoofd was nog vaak moe en suf, en als ze stiekem even ging zitten, voelde ze zich duizelig. Maar ze was thuis en dat was fijn! Ze was weer bij vader en moeder en haar zusje Karin; de rest kwam ook weer in orde, vertrouwde ze.

De volgende dag was een dag vol van allerlei drukte. Nadat moeder Noortje had verzorgd, ging ze met Karin naar de kap-per. Noortje was niet alleen, want haar vader had een vrije dag, en Elsje, een buurmeisje van vier jaar, kwam telkens even de tuin inwippen. Ze stond voor de glazen deuren, kwam dan door de keukendeur naar binnen.

'Ben jij ziek?' vroeg ze kinderlijk.

'Een beetje', zei Noortje.

'Jij mag mijn pop hebben', zei Elsje lief. Ze stopte hem bij Noortje onder het dekbed.

'Is pop ook ziek, Elsje?'

'Nee! Zij met jou spelen, toch', praatte het kind.

'Ja, pop is lief hè?' lachte Noortje vrolijk.

'Ikke kom haar weer halen, straks', zei het meisje, en ze dribbelde bedrijvig weer weg. 'Even naar mamma hoor!' riep ze bij de deur.

Zo hield het kleine ding Noortje een poosje bezig. De morgen ging vlug om, heel anders dan in het ziekenhuis.

Tegen elf uur kwamen moeder en Karin weer thuis. Allebei waren ze gekapt; Karins haar was keurig geknipt en gewassen.

De kapster had opzij een paar pijpenkrullen ingedraaid. Ze zouden er wel niet lang blijven zitten, maar een middag toch zeker wel, had de kapster gezegd.

Ze namen een kop soep en een paar boterhammen en daarna gingen ze zich vlug verkleden. Marjorie was ook gekomen; zij zou Noortje de hele middag gezelschap houden. Dat was afgesproken en daarvoor had ze zelfs vrij van school gekregen van Miss Poes. Samen bleven ze stilletjes de juf zo noemen, dat was hun geheimpje.

Karin had met hulp van haar moeder de mooie jurk aangetrokken. Er was een doos van de bloemist gekomen, met een bloemenkransje erin. Dat zette moeder haar op het hoofd; ze zag er allerliefst uit. Wat had ze een fijn smal gezichtje en wat keek ze ernstig. Karin bekeek zichzelf in de spiegel. Ze wist dat ze mooi was, maar ze was er verlegen mee. Zo wilde ze niet naar Noortje, nee, ze durfde niet!

Maar het moest tóch, want Noortje riep haar vanuit de kamer: 'Karin, ben je al klaar? Ik wil je zien, hoor! Kom je?'

'Ik durf niet', zei Karin tegen haar moeder.

'Kom, we gaan samen', zei haar moeder.

Noortje lag op haar zij naar haar te kijken. 'Je bent net een ander meisje', zei ze. 'Maar Karin, ik vind je mooi... erg mooi! De jurk past je precies, hè?'

'Beautiful, very nice!' zei Marjorie eroverheen.

'Welja, zeg jij het maar in 't engels', probeerde Noortje te grappen. Maar haar lippen begonnen verdacht te trillen. Het was maar goed dat al gauw de auto voor de deur stond en haar ouders en Karin moesten instappen.

Maar toen was het ook met de flinkheid van Noortje gedaan. Ze begon opeens te huilen; ze snuifte en snikte al haar verdriet uit. Marjorie zei niets, ze ging met haar rug naar Noortje toe staan en keek de tuin in. Ze wist niet wat ze zeggen moest; je kunt niet overal woorden voor hebben. Ze wachtte stil tot Noortje haar riep.

'Kinderachtig van me hè, om zo te huilen', zei ze.

'Welnee, als je moet huilen, doe het dan maar', zei Marjorie gewoon. 'Het kan best opluchten!'

'Nou ja... 't moest even. Huil jij nog wel eens?'

'Ja... maar altijd als niemand het ziet.'

'Niemand van de mensen, maar God ziet het altijd!'

'Weet ik, maar God weet ook waarom ik huil', zei Marjorie zacht. Ze zuchtte even. 'Maar gelukkig is oma er ook nog.'

'Mijn verdriet is zó klein', zei Noortje, tussen duim en wijsvinger twee centimeter aangevend. 'En jouw verdriet is honderdmaal zo groot natuurlijk', zei ze beschaamd.

'Ik wil er liever niet over praten, Noortje. Je moeder zei dat je een poosje slapen moet; doe dat nu maar', zei Marjorie bezorgd.

'k Ben wel moe', zuchtte Noortje. 'Maar wat ga jij dan doen?'

'O, ik ga lezen. Ik heb een mooi boek uit de bieb meegebracht. Het heet 'Een week vol pret' en het gaat over meisjes die gaan kamperen. Lijkt me wel leuk.'

'Lees je me er straks een poosje uit voor?' vroeg Noortje, nu al soeserig en doodmoe van alles.

'Als je dat wilt, natuurlijk', zei Marjorie.

Maar antwoord kwam er niet meer, want Noortje was al ver weg. Marjorie zag nog een traan op haar wang; ze veegde hem weg met een papieren zakdoekje en trok het dekbed wat op. Daarna ging ze in een makkelijke stoel zitten en was weldra verdiept in haar boek.

12. Slot

Intussen beleefde Karin de dag van haar leven. Ze kwam met haar ouders in het huis van de bruid aan. Daar stond tante Carolien al helemaal klaar naast oom Anton. Ze zagen er allebei schitterend uit. Tante had een prachtige witte bruidsjaпон aan met een fijne kanten sluier. Het was net een droom, Karin moest aldoor maar naar hen kijken. Ze maakte ook kennis met Freddy, het neefje van oom, die ze nog nooit gezien had, omdat hij buiten de stad woonde. Hij had een lichtbruin pakje aan, dat mooi kleurde bij haar goud-gele jurk.

En tenslotte keek ook iedereen naar haar. Ze hoorde tante Carolien tegen moeder zeggen: 'Wat ziet Karin er lief uit; beeldschoon gewoon, je hebt je best gedaan, Magda!'

Moeder keek naar haar, ze lachten er samen om. Beeldschoon, vader noemde dat een modewoord, maar 't was toch wel leuk als men het zei.

Karin was nooit zoveel belangstelling gewend, ze werd er verlegen van. Noortje had daar beter tegen gekund. Toch lette Karin goed op alles wat er gebeurde. Eerst reden ze naar het stadhuis. Daar was ze nog nooit in geweest. Een prachtig gebouw was het. Ze moesten de brede stenen trap op en kwamen zo op het bordes, met de grote stenen leeuwen.

Door de hal liepen ze naar de grote trouwzaal. Het was er zo deftig en alles stond klaar voor de trouwerij. Er kwamen een paar heren binnen; een van hen ging een toespraak houden.

Karin hoorde dat het de burgemeester was. De andere had een dik boek, waar oom en tante later hun namen in moesten zetten. 't Ging allemaal zo plechtig en er werden zoveel foto's gemaakt. En toen dat weer gebeurd was, ging de burgemeester oom en tante feliciteren en de ambtenaar natuurlijk ook. Daarna gingen ze achter elkaar de zaal uit.

Zij ook, ze gingen naar de kerk. Er zaten al veel mensen daar; ze gingen allemaal staan toen ze aankwamen. En het orgel speelde zo mooi, terwijl ze door het brede pad van de kerk naar voren liepen. Het leek allemaal wel een sprookje!

Karin kwam ogen tekort om alles te zien, want ze moest op tantes sluijer letten; daar was ze immers bruidsmeisje voor. Maar het ging goed.

Ze zaten natuurlijk vooraan. Wat de dominee zei, dat kon Karin niet onthouden; het was zo veel. Maar daarna kwam hij de kansel af en toen ging hij recht voor het bruidspaar staan, om tegen hen te praten. Dat was weer net zo plechtig als op het stadhuis, want ze moesten allebei weer ja zeggen en elkaar een ring aan de vinger schuiven. Ze kregen ook nog een Bijbel kado van de kerk.

Nu zal het afgelopen zijn, dacht Karin. Maar ze had het mis, want tante en oom gingen knielen.

'Nu gaan we het huwelijk inzegenen', zei de dominee. Hij spreidde zijn armen uit en zei: 'De Here zegene u en Hij behoede u, de Here doe Zijn aanschijn over u lichten en zij u genadig, de Here verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede. De Here zal u behoeden en leiden op al uw wegen,

wanneer u luistert naar Zijn stem en in Zijn voetstappen wandelt... Amen.'

Karin zou dat nooit allemaal hebben kunnen onthouden, maar het stond afgedrukt in de liturgie die ze gekregen had. Prachtig vond Karin het; ze voelde zich overweldigd door alles. Ze liep maar mee, naar een zaal in de kerk, en daar kwamen alle mensen tante en oom feliciteren.

Karin stond erbij, ze had het gevoel dat ze droomde. En toch was het allemaal echt. Later zou ze Noortje alles gaan vertellen. Noortje, die eigenlijk op haar plaats had moeten staan. Dan had zij gewoon naast vader en moeder gezeten. Maar ze zou er toch bij geweest zijn, en dat was het voornaamste.

Ze had niet gevraagd om deze plaats, maar soms gaan allerlei dingen nu eenmaal anders dan je vooruit dacht. Goed dat je het toch niet vooruit wist. Zij, Karin, bruidsmisje, ze had het nooit kunnen dromen, nooit!

Maar het was mooi! Verrukkelijk mooi!

Later ging ze schrijven, boeken misschien, en dan zou ze alles vertellen. Niet alles in het leven was mooi; er was veel dat lelijk was en niet goed op de wereld. Maar soms was er toch het sprookje, net als vandaag.

Inhoud

1. Karin en Noortje 5
2. Diezelfde middag 10
3. Tante Carolien 13
4. Noortje in de wolken 18
5. Marjorie 23
6. Op school 27
7. De drukte vooraf 32
8. En toen... 34
9. Maar dan... 38
10. Nou jij, Karin! 42
11. Het feest gaat door 48
12. Slot 50

Soms gaat het toch anders

Alhoewel Noortje en Karin zusjes zijn, lijken ze noch uiterlijk, noch innerlijk op elkaar. Noortje is uitbundig en speels, Karin is rustig en bedachtzaam. Hun tante gaat trouwen en Noortje wordt gevraagd bruidsmisje te zijn. Ze vindt het wel even sneu voor haar zusje, maar als blijkt dat die er niet zo zwaar aan tilt, kan Noortje zich enthousiast op haar 'taak' voorbereiden. Maar ... soms gaat het toch anders. Noortje komt te vallen en loopt een hersenschudding op. En dan moet Karin invallen.

Callenbach – Nijkerk

J. en M. 9-11

ISBN 90 266 0139 5